I Dödskamp.

Fortælling af Helene Berthold.

Første Kapitel.

En grusom Pligt.

Solens Straaler forgyldte den store Gudesø*), og ikke et Vindpust formørkede det hellige Vands næsten gennemsigtig klare Spejl, ved hvis østlige Bred to Mænd stod, Side om Side, indviklede i en heftig Samtale. — Begge syntes de ganske ufølsomme over for den dem omgivende Naturs Skønhed og den herlige Majdags velgørende Varme.

Mørkt, næsten truende hvilede den ældres Blik paa hans slanke, ungdommelige Kammerat, og iskoldt klang hans Røst, da han nu sagde:

„Det er din Pligt, Jesko, hører du: Din Pligt! I denne Sag har du overhovedet slet ingen Villie selv! Guderne forlange det! Deres Bud maa ubetinget adlydes, og enhver personlig Følelse træder selvfølgelig i Baggrunden derfor. — — Jeg begriber heller slet ikke, hvorledes du — omend kun et Øjeblik — kan tøve! — Ved du ikke, at de fortørnede Guders Hævn er frygtelig og ikke blot rammer Misdæderen, men ogsaa alle hans Landsmænd? Tænk paa det: Paa dig hviler alt Ansvar! — Vil du da virkelig sætte vor Stammes Ve og Vel paa Spil ved at skaane to umyndige Drenge, der ovenikøbet fra Fødselen af er indviede og hjemfaldne til Døden? — Fy, hvorledes kan dog en Mand være saa blødhjertet, saa fejg!“

Den anden for op, som bidt af en Slange, og de blaa Øjne, der hidtil havde stirret mørkt mod Jorden, saa nu harmfuldt paa hans Kammerat.

„Tag de Ord tilbage, Jaroslaw, — eller“ — Truende greb han om Sværdhæftet. Men da hans fagre Modstander med et koldt Smil blev staaende foran ham og kun lod et skarpt: „Vogt dig, Jesko!“ komme over sine smalle Læber, tvang han med Magt sine Hænder tilbage og vendte hastigt, næsten som for at bede om Forladelse:

„Tilgiv, mig Jaroslaw, men du, du ved dog bedst af alle, at jeg ikke er fejg! Sandelig havde en anden vovet at sige mig dette, saa stod han ikke mere levende her! Nej, nej, du tror jo heller ikke selv, at det er Fejghed, naar en Fader tøver med at udsætte sine Hjertens Ynglinge, sine skønne, kraftige Drengebørn!

„O, du den frygtelige Zernebogs-Præst, hav dog Medlidenhed, fritag mig denne Gang fra den grusomme Pligt! Du har jo Magten i Hænde til paa anden Maade at forsone den fortørnede Gud. Sig mig, hvad du behøver som Løsepenge; jeg vil give dig alt, hvad du forlanger.“

„Jesko, Jesko, jeg kender dig ikke mere! Du, der ellers tjente Guderne med Glæde og strengt rettede dig efter alle vor Stammes Sæder og Skikke, du vægrer dig nu paa een Gang ved at udføre den ældgamle Pligt! — Du, der som den første blandt vort Folk skulde foregaa dine egne med et godt Eksempel, tøver og bæver nu som en Træl ved sin Herres brændende Dødsbaal.

Mærker du da ikke, hvorledes allerede mange paa Grund af din Nølevornhed betragte dig med voksende Mistillid? — Det forrige Aars Misvækst, den frygtelige Vinter, Sædens slette Tilstand i Aar, alt, alt tilskriver man din Ulydighed!

„Hvorfor skal vi, de uskyldige, bære Følgerne af hans Synd?“ mumler man allerede ganske højt og ugenert.

Uden Held har jeg søgt at berolige. Swanto, dit Hus' uforsonlige Arv fjende, venter med ondskabsfuld Glæde den gunstige Lejlighed og raser uafladelig imod dig. — For ikke længere siden end i Gaar var jeg ude til Vidne til en hemmelig, af ham sammenkaldt Forsamling. Og, ved den store Zernebog! Hvad han der anklagede dig for, savnede ikke Begrundelse!

Som sædvanlig begyndte han med, at du og din Stamme med Urette var vore Herrer, thi i dine Aarer flød uimodsigeligt Blod af vore bitreste Fjender, Suevierne*), dette Lands tidligste Beboere“

„Det er den gamle Historie,“ afbrød Jesko foragtelig Taleren. — „Jeg er fra Hoved til Fodsaale en Slave som alle mine Fædre før mig. Det ved du, det ved ethvert Barn iblandt os. — At min Stamfader, da han under de to Brødre Lech og Schew kom her til disse Egne, ægtede en overvunden suevisk Høvdings Datter, gør ikke mig til Germaner. — — Det har fra gammel Tid været Skik, at Erobrerne godt kunde vælge de overvundnes Døtre til Koner uden derved at træde Stammen bevidstheden for nær. —

Hvorfor taler Swanto derfor saa underfundigt om en ganske ubetydelig Sag?

Men jeg kender godt hans Snedighed! — I Grunden er de Draaber Suevеblod i mine Aarer ham af stor Betydning; lige fra hans Ungdom af har han i mig hadet og bekæmpet sin lykkelige Medbejler!

Lige fra den Gang en af mine Forfædre, Divolo, for mere end hundrede Aar siden ved Folkets frie Valg blev valgt til Høvding og Anfører, har Swantos Slægt hemmeligt og aabenlyst bekæmpet min Stamme, thi den tror at have større Ret til Herredømmet end vi. Hvilken forfærdelig Vildfarelse.

Utallige Gange har den vise og tapre Divilo ført vore Mænd paa Krigsstien til Sejer og Hæder! Men i Fredstider fremmede han klogt og retfærdigt sit Folks Velstand og ofrede i Nødens Dage af, hvad han selv ejede, til de trængende.

Var det da saa underligt, at alle velsignede den gavmilde og enstemmig valgte ham til deres Hersker?

Swanto'erne derimod har fra gammel Tid af været en listig og snu Slægt, der altid kun har tænkt paa sit eget Vel og brudt sig lidet om Næstens. — Onde Tidender har min Fader bragt mig om deres Sletthed og Underfundighed, og endnu kort før hans Død advarede han mig indtrængende mod deres Ranker.

Sandelig, kun alt for snart ser jeg, at den døende havde Ret.

Endnu er ikke to Aar henrundne, siden jeg indtog Høvdingesædet, og allerede finder jeg overalt Sporene af Swantos ødelæggende Had. — — Men nu agter jeg alvorligt at imødegaa hans slette Adfærd og vil for Fremtiden ikke mere taale, at han udsaar Tvedragtens Sæd og ophidser mit Folk mod dets nedarvede Herster!“

Bevæget tav Taleren. — Men Præsten, der havde betragtet ham med hemmelig Tilfredsstillelse, sagde koldt:

„Førend du gør dette, maa du først selv gøre din Pligt. Hvorledes vil du med Held kunne formane andre til Lydighed, naar du selv først træder ældgamle Gude- og Folkelove under Fødder? Tro mig, Jesko, dit Ord er magtesløst, saa længe du ikke i Gerningen beviser for dit Folk, at du — til Trods for dit germanske Udseende dog med Legeme og Sjæl, i Sindelag og Daad, er en Slave.

Itte har Swanto Uret, naar han bebrejder dig for strafværdig Lunkenhed og roser sig selv for den Iver, hvormed han tjener Guderne. — — Sandelig, han tøvede ikke et Øjeblik, da Tvilingerne blev fødte ham. Endnu selvsamme Dag bar han Drengene ud i Skoven og udsatte dem der ifølge vore hellige Love og guddommelige Befalinger! — Han regnede ikke sin Hustrus Taarer og Bønner, men gjorde sin Pligt og høstede derfor Anerkendelse og Ros af alle sine Stammefæller.

Men du, Jesko, jævner ved fordærvelig Ulydighed Vejen for din Modstander og vil snart ganske og aldeles tabe dit Folks Kærlighed! —

Endnu en Gang raader jeg dig med det gode: Vak ikke længer Gudernes og Menneskenes Vrede, men opfyld endelig din Pligt og sæt Tvillingerne ud!“ —

„Du har aldrig været Fader!“ brast det bittert ud af ham, der blev saaledes formanet.

Et Øjeblik for Præsten sammen, derpaa sagde han mørkt:

„Hohо! Hvad ved du vel derom, Dreng? Halvfjerdsindstyve Somre og Vintre er gaaede hen over mit Hoved. Næppe tredive Foraar har du sluet; mere end forretyve af mine Aar ved du altsaa slet intet om!

Godt var det ikke, at du mindede mig om det forgangne, thi, visselig, ikke bliver mit Hjerte blødere derved.

Saa vid da: Ogsaa jeg kaldte en Gang fire Sønner for mine egne, smukke og kraftige Drenge, min og min Hustrus Lyst, og alle, alle har jeg ofret dem paa Zernebogs Alter!

Denne min egen Haand har givet mine Ynglinge Dødsstødet, og endskønt mit Hjerte i Øjeblikket var ved at briste af Jammer, kom der dog ikke en Klage over mine Læber, da den hellige Offerflamme forvandlede deres blomstrende Legemer til Aske! — — Guderne havde forlangt dette Offer af mig, og uden Knurren maatte jeg adlyde dem!

Nød og Sorg havde ramt Landet. Folket forsmægtede under Hungersnød og dødbringende Sot, og ingen Bøn og Raab mod Himlen skaffede Lindring. — —

Da fastede jeg hele tre Dage, badede mig i Gudesøen og drog saaledes forberedt til Suebo*) til Zernebogs Helligdom**) Med rystende Hænder stødte jeg Offerthren Staalet i Nakken og søgte derpaa paa vanlig Vis af Indvoldene at lære Gudernes Villie at kende. Jeg havde ikke nødig at søge længe. Helt klart og tydeligt aabenbarede den fortørnede Gud sig for mig: Jeg selv skulde denne Gang bringe Sonofferet. Min kostbareste Skat forlangte den frygtelige paa sit Alter!

Af Rædsel lod jeg først, som jeg ikke ret forstod det og tilbød mit eget Liv. Dog da vendte Svaret straks tilbage: „Dit syndige Liv er ikke dit bedste Klenodie! Dine Sønner, dine uskyldige Sønner, vil Zernebog have af dig! — Kun ved deres frivillige Offerdød kan Skyld og Straf fjernes fra dit Folk.“

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Hvad skal jeg sige mere? Om mine indre Kampe lider jeg ikke at tale, og at berømme mig selv for min Lydighed sømmer sig ikke for mig. — Kort og godt, jeg gjorde, hvad Zernebog forlangte, og mine fire Drenge gjorde mig ikke ved Modstand det frygtelige Værk tungere.

Da de havde erfaret, hvad det drejede sig om, traadte de, den ene efter den anden, frivillige og glade hen til Alteret og modtog under Folkets begejstrede Tilraab Dødsstødet af deres Faders Haand.

Men Zernebog saa naadigt til dette Sonoffer. Fra den Stund af ophørte Sygdom og Plager, og Lykke og Velsignelse fulgte vore Fjed. — — Hvad havde det saa at sige, at den fordums Glæde og Frygd fra den Time af var veget fra mit Hjem? For en virkelig Mand maa hans Folks og Stammes Vel staa langt, langt over hans egen Persons!

Derfor, Jesko, Søn af min gammle Ven, hør, hør, hvad jeg siger! Gør din Pligt, inden din Tøven skaffer os endnu større Ulykker paa Halsen!“ — Besværgende, næsten bedende raabte den præstelig Olding denne Gang Ordene ud, og i hans Stemme klang for første Gang ligesom Medfølelse med den stakkels Fader. — Tænkte han maaske paa, hvorledes han selv ved hin Lejlighed i den hellige Lunds Nattemørke havde grædt utallige Taarer over sine ofrede Ynglinge? Men kun et Øjeblik gav han efter for denne Svaghed, da rettede han sig i Vejret og hans dunkle Øje hvilede — som forhen — mørkt og forventningsfuldt paa hans Ledsagers skønne, af Smerte fortrukne Ansigt. —

Ubeskrivelige Følelser havde imidlertid bevæget den unge Høvdings Hjerte. Uvilkaarlig vog han, fuld af Rædsel, et Skridt tilbage, da Ypperstepræsten berettede om sit frygtelige Offer, og der overfaldt ham en ubeskrivelig Gru for denne Mand, der, som han mente, var i Stand til med koldt Blod at udføre saadanne Ting. — — Nej, af denne Zernebogs fanatiske Tjener kunde han ikke vente Barmhjertighed for sine Tvillinger!

Han var alt for meget beskæftiget med sig selv og sin Kummer til at kunne høre den usigelige Smerte, der — uagtet Jaroslaws lidenskabsløse Stemme — dog tonede ud fra hvert af hans Ord. — Først lidt efter lidt kom han til Forstaaelse af Offermodet hos denne præstelige Fader, der uden Tøven havde hengivet sit kæreste for sit Folks Fæles Vel, og med stigende Beundring betragtede han den gamle.

Fra Ungdommen af havde det været Jeskos Stolthed og Glæde at træde i sin Stammes berømte Mænds og Heltes Fodspor. Her, det fornam han paa een Gang tydeligt, var ogsaa en Helt! Derfor: „Op, Jesko! Følg ham efter og tøv ikke længere med at gøre efter Folkets Sæd og Gudernes Lov!“

En ham hidtil ukendt Følelse af frejdig Offervillighed bemægtigede sig pludselig Høvdingens Sjæl. — Med en rask Beslutning traadte han lige hen til Præsten og lagde ham besværgende sin højre Haand paa Brystet:

„Velan, jeg er rede! Bestem Tid og Time, min Fader!“

Med et Lettelsens Suk greb Oldingen den sværgende Haand:

„Held dig, min Søn! Gudernes Velsignelse hvile over din Daad! —

Saa tag da Børnene og bær dem i Morgen før Solopgang ud i den store Skov, der strækker sig hinsides Svebo*) øst paa, bag Kongevejen, ad Poznan**) til. Sæt dem der i det tætteste Krat og vend saa ilsomt dine Fjed hjemad, at dit Hjerte ikke paa ny skal overfaldes af Svaghed.

Og kom nu, lad os dykke os i Gudesøens Bølger, paa det vi derpaa, rensede paa Legem og Sjæl, kunne træde ind i Melbogs***) Helligdom.“

Beredvillig adlød Jesko. — Begge Mænd aflagde nu deres Overkjortler og steg langsomt og højtideligt ned i det klare Vand. — — Syv Gange dykkede de forskriftsmæssig under; derpaa vendte de tilbage til Bredden og klædte sig stiltiende paa. Det var en gammel nedarvet Stik, at Pilegrimmene, efter Badet og indtil Offeret var fuldbragt, ikke mere talte, men søgte at fængsle alle deres Tanker ene og alene til den Gudstjeneste, der var at forrette.

Ogsaa Jaroslaw og Jesko fulgte paa det strengeste denne Folkestik, og hverken Dagens Skønhed eller den dem omgivende Naturs maleriske Pragt, formaaede at aflokke dem et anerkendende Ord, ja ikke en Gang et beundrende Blik.

Stumme stred de op ad den jævnt straanende, med herlige Løvtræer bevoxte Bred og vendte sig ikke en eneste Gang om mod det bag dem liggende fortryllende Panorama.

Og dog var dette vel værd at se, og endnu den Dag i Dag glider den besøgendes Blik henrykt hen over den skønne, fiskrige Nischlitzis udstrakte, folbevoxte eller stormoprørte Flade med dens smaa grønne Øer og dens paa Afvekseling rige Bredder, langs hvilke venlige Landsbyer og prægtige Herresæder er beliggende. —

Ypperstepræsten og hans Ledsager havde imidlertid naaet deres Maal.

Foran dem paa en stor, aaben Plads midt i den mørkegrønne Løvskov hævede sig et mægtigt højt Bjerg af Form som en afstumpet Kegle, og paa dette laa Melbogs af Træsøjler baarne Tempel.

Straks da de fik Øje paa Helligdommen, rakte de to Mænd tilbedende Hænderne mod Himmelen, og Jaroslaw raabte højt:

„Velsign, o barmhjertige Melbog, de Vandringsmænds Fjed, der nærme sig til din Bolig! Se naadigt ned til det Offer, vi er villige til at bringe dig, og forbliv nu og altid alle dines Skyts- og Lysgud!

At, vældige, formild ogsaa i Naade den fortørnede Zernebogs Sind, saa at vi for Fremtiden maa blive forskaanede for denne almægtige Guds Plager!“

Medens Oldingen endnu bad saaledes, og Jesko andægtig hørte til, løftedes oven over dem Templets Forhæng i Vejret, og en af Melbogs Præster, der maatte dvæle i Helligdommen som stadig Vogter, kiggede nysgerrigt ud for at se, hvem der vel begærede at ofre paa en saa usædvanlig Tid.

Da han genkendte den vidt og bredt ærede og frygtede Zernebogs Yppe stepræst fra Svebo, steg han ilsomt ned ad de uhyggne Trappetrin og hilste ydmygt paa den fornemme Gæst. Derpaa understøttede han tjenstivrig tillige med Jesko Oldingen, idet han klatrede op, og straks efter stod begge Pilegrimmene foran Gudens Billedstøtte, medens Præsten ivrig gjorde alt i Stand til Ofringen.

Jaroslaw og Jesko bøjede, saa snart som de var alene, det ene Knæ mod Jorden, og endnu en Gang bad den gamle, glødende og indtrængende, for sin Stammes Vel og alle Stammefællers faste Vedhængen ved den ældgamle Gudetro og de gamle Skikke.

Da han var færdig, forlod han tillige med Høvdingen det broget malede Tempel og traadte hen til Offerstenen foran Indgangen, hvor allerede Ilden blussede, medens Offerdyret, en snehvid Tyrekalv, ængstelig og fuld af bange Anelser, brølede ved Siden af.

Med øvede Hænder greb Ypperstepræsten Dyret, og et Øjeblik efter laa det truffet af det dræbende Staal, blødende paa Jorden.

Tempelvogteren jublede højt: „Se blot, se! Naadigt stuer Melbog ned paa eders Offer! I Strømme flyder det røde Blod ud over Stenene!“

Skavel Jaroslaw som Jesko nikkede fornøjede. Den første stuede med Tak mod Himmelen og raabte begejstret:

„Pris være dig, du barmhjertige, at du ikke har forsmaaet dine Tjeneres ringe Gave! Hør nu ogsaa i Naade vore andre Bønner, at vi ved Solhvervstid kunne yde dig en rigeligere Offergave!“ — —

Da de efter en god Times Forløb endelig havde fuldendt deres Gudstjeneste, stred de to andægtige med løftet Sind den samme Vej tilbage, som de var komne ad. Atter gik de et kort Stykke langs med den nu af Aftensolen forgyldte Gudesø. Derpaa drejede de mod Øst ind i Skoven og kom ad en ofte betraadt Sti, efter næppe et Kvarters Forløb, til en stor, vidtstrakt Landsby, der til Ære for Lysguden og hans nærliggende Helligdom hed „Melbog“ eller „Melbockow“*

Vore Vandringsmænd traadte straks ind i den første Bolig i Nybygden, og Husets Herre, en gammel Præst, Fader til hin Tempelvogter, modtog de fornemme Gæster med stor Glæde. Medens Familiens kvindelige Medlemmer traf Forberedelser til et kraftigt Aftensmaaltid, hentede han op af en kælderagtig Fordybning i Gulvet to store Lerhankekrukker, der til Randen var fyldte med gyldenbrun, velsmagende Mjød. Med hjertelig Tak modtog Jaroslaw og Jesko den tilbudte Forfriskning, og snart sad de alle Side om Side omkring det svære Egebord i Hallen.

Det var allerede temmelig sent, da de fremmede begav sig paa Hjemvejen, og med vingede Fjed ilede de nu til den over to Mil derfra østerpaa liggende hjemlige Stad, Sueboe.

„Det er bleven langt senere, end vi tænkte os det. Din Hustru Hela vil rigtig undre sig over, hvor du dog er bleven af,“ sagde Ypperstepræsten stærntende, da de endelig henimod Midnat fik Øje paa Byen.

Jesko for forfærdet sammen. Han havde vandret som i en Slags Bedøvelse lige siden Samtalen ved Gudesøen, og nu førte hans elskede unge Hustrus Navn ham paa een Gang tilbage til Virkeligheden.

„Hela, stakkels, stakkels Hela!“ mumlede han sagte og sørgmodigt.

Med Mistanke og Uvillie bemærkede Oldingen det pludselige Omslag i Følelser hos hans Ledsager.

„Naa, Jesko, jeg haaber da ikke, du lige i sidste Øjeblik bliver svag?“ sagde han skarpt og saa ved Maanelyset Høvdingen forstemt ind i Ansigtet.

„Vær ubekymret,“ svarede denne mørkt. „Du har mit Ord, og det har endnu aldrig nogen af Divilows Stamme brudt!“

Dybt aandende greb den gamle sin unge Vens Haand:

„Saa er alt godt! — Tilgiv mig, min Søn; jeg vilde ikke krænke dig, men du ved jo, at hvor det angaar vor hellige Gudetro og vore ældgamle Folkestikke, der maa jeg i min Iver derfor sætte ethvert Hensyn til Side.“

Ynglingen nikkede.

„Det ved jeg, og godt er det, at du saaledes med den største Strenghed kæmper for at opretholde det bestaaende. Jeg handlede urigtigt, da jeg længe vægrede mig ved at gøre min Pligt. Men jeg kunde ikke gøre for det, jeg fandt lige paa een Gang vore ældgamle Love grusomme og unaturlige.

Nu endelig er jeg bleven Herre over denne kvindeagtige Bevægelse. Herefter skal du ikke mere faa Grund til at klage over mig.“ —

Henrykt trykkede Ypperstepræsten Høvdingens Haand.

„Det er et Ord, der fryder mit Hjerte! Fra nu af kan du i Liv og Død stole paa mig, og alle Swantos Ranker skulle ikke skade dig!“

Jesko lyttede forbavset til.

„Hvad vil denne Tale sige?“

„At du ved din Daad i Dag har bevaret Herskermagten for dig og din Stamme! Havde du fremdeles vægret dig ved at efterkomme Gudens Bud og udsætte Tvillingerne, saa havde du levet din længste Tid som vort Overhoved!

Hvor det gjaldt de højeste Formaal, hvor vor Gudetro og Folkets Vel stod paa Spil, vilde jeg, uden nogen somhelst Betænkning, ogsaa have ofret dig, du min kæreste Vens Søn.

Takket være Guderne, at jeg nu atter med god Samvittighed tør staa paa din Side! — Nu da vi begge uadskillelige vandre den samme Vej, maa Swanto vel vogte sig.“

Forfærdet saa Jesko paa Oldingen.

„O, Jaroslaw, hvor frygtelig er du ikke i din Tro! Men dog kan jeg ikke andet, jeg maa beundre dig, og herefter skal kun du alene være min Raadgiver i alle himmelske Anliggender.“ — —

Endnu en Gang rakte de to Mænd hinanden Haanden, og med et næsten smertefuldt Tryk omsluttede den ungdomskraftige Høvdings højre Haand den bedagede Ypperstepræsts visne Næve. —

Et Kvarter senere stod Jesko ved Indgangen til et stateligt Hus, og endnu en Gang begyndte det at blive ham trangt om Hjertet, da han tænkte paa sin elskede unge Hustrus Smerte.

„Stakkels Hela!“ hviskede han atter. „O, gid at hun nu sov, og jeg kunde staane hende for den tunge Afsked!“ —

Saa sagte og forsigtigt, som det paa nogen Maade var ham muligt, slog han Forhænget for Sovekammeret til Side og kiggede ind i det af Maanelysindet svagt oplyste Værelse. — Et i Søvnens Arme hvilende Menneskes rolige, regelmæssige Aandedræt naaede hans Øren. Med et Lettelsens Suk traadte den kommende nærmere. Ved det yndige Syn, der viste sig for ham, truede imidlertid atter Smerten med at overvælde ham. — Foran ham paa det brede, magelige Leje af Uldtæpper og snehvide Lagener hvilede ubekymret en blomstrende skøn ung Kvinde og ved hendes Side to dejlige Børn. Let sluttede Moderens højre Arm om hendes Yndlinge som for at skærme dem, og Jesko bed krampagtig Tænderne sammen, idet han forsigtigt bøjede denne Arm til Side og sagte løftede de trygt slumrende Drenge op. —

Et Sekund efter ilede han med lydløse Fjed ud af Værelset, og den nye, gryende Dag traf ham allerede næsten to Mil borte fra Sueboe, i den store Skov mod Øst.

Da den første Solstraale stjaalent liggede ind mellem Træerne, standsede den beklagelsesværdige Vandringsmand, tungt aandende, sit Løb, og de to Børn, der hidtil af den gaaendes vuggende Bevægelse vare blevne holdte i sød Slummer, vaagnede pludselig.

Først saa de sig søgende og forundret omkring. De savnede sikkert Moderen, der ellers havde hilset deres Munterhed med sin blide Stemme og sine Kærtegn. Men da de kendte deres Fader, var der heller intet i Vejen. Smilende og jublende højt strakte de de smaa rosenrøde Hænder ud efter hans Ansigt og begyndte paa den vante Vis at trække ham i hans lyse Skæg. Med en Stønnen, der lignede et jaget Vildts Skrig, trykkede den stakkels Fader de dejlige Børn ind til sig og bedækkede deres yndige smaa Ansigter med brændende Kys. (Fortsættes.)

---

*) Den nuværende store Nischlitzis ved Schwiebus i Mark-Brandenburg.

**) Suevier eller Suioner, en gammelgermansk Folkestamme, som blev fortrængt af Slaverne.

*) Nu Schwiebus i Mark-Branденburg.

**) Den Del af Byen, hvor hint Gudetempel har staaet, hedder endnu den Dag i Dag „Der Zerwinkel“.

*) Nu Schwiebus.

**) Nu Posen.

***) Belbog eller Melbog var den vise eller gode Gud hos Slaverne. Paa den Tid, vor Fortælling begynder, havde han omtrent halvanden Mil fra Byen Sueboe (saa kaldt efter de oprindelige Beboere Suevierne), et ganske særligt helligt Tempel, der indeholdt et pragtfuldt udskaaret Træbillede af Guden og traf Pilegrimmene til sig fra nær og fjern. De, der vilde ofre til Guderne, maatte først bade sig i den ligeledes for hellig ansete Gudesø.

*) Denne Landsby hedder endnu den Dag i Dag „Mühlbock“ og hører nu til Provinsen Brandenburg.